

ISMERTEM EGY IFJÚT

Pecznyík Pál

Ismertem egy ifjút, már gyermekkorától,
elég viharos volt, világi élete,
ő még nem ismerte, hogy Isten Szent Fia,
az ő lelkéért is, eljött a földre le!
Már húsz év felett élt, ez a próbált ifjú,
midőn életében, változás ment végbe,
rádöbbsent, hogy Isten, nemcsak óvja, védi,
hanem bele is lát, bűnt rejtő szívébe!
Sokat tusakodott, amíg elfogadta,
egykor: Isten Fia, érte is vérezett!
És a konok ifjú, - bár verejtékezve -
a dicső Úr előtt, térdre ereszkedett.
Bibliát olvasva, végre megértette,
Golgotán végbement roppant áldozatot!
Hogy a széles útról, keskeny útra térjen,
és elkerülhesse majd, a kárhozatot!
Hosszú évtizedek múltak el az óta,
a megpróbált ifjú, immár aggá érett,
hálával áldozik hű Teremtőjének,
Őneki köszön meg, mindennapot, évet.
Kivolt ez az ifjú? Kérdehetné valaki.
Miért titkolózom, nevét mért nem mondtam?
Nem titok, kimondom, bár kissé pirulva,
megtérésem előtt, az ifjú, én voltam.
Isten kegyelmes volt, nem vetett el engem,
egyedül Ő méltó, hogy imádja lelkem.

Pecznyík Pál
Celldömölk
2009. VI. 18.